

Ortadoğu Hristiyanları ve Batı Konusuna Giriş

Garbis ALTINOĞLU

3 Kasım 2018

26 Ekim'de AsiaNews.it'de yayınlanan bir haber ve röportajda, Kuzey Suriye Hristiyanlarının sorunlarını dile getirmeye çalışan Kamışlı'lı Süleyman Yusuf'un Ekim ayının ilk günlerinde, bu bölgedeki Kürt yönetimine bağlı Süryani milisler tarafından kaçırıldığı anlatılıyor. (Orijinali İngilizce olan bu röportajın, GÜVENLİ OLMADIĞI belirtilen linki şöyle: http://www.asianews.it/news-en/Christian-journalist,-betrayed-by-the-indifference-of-the-West-over-Syria-45312.html?fbclid=IwAR0lhLyiyXKlp2aqa95yDghgMxxoxkxLaNesblSyT_8wF2smVtBaTjaRhQ0) Yusuf bu röportajda bölgedeki Hristiyanlara karşı sürdürülen ayrımcı politikaları ve özellikle onların özel okullarının kapatılmasını eleştirdiği için evine yapılan baskın sonucunda göz altına alındığını, tutukluluğunun birkaç gün sürdüğünü ve bu süre içinde izole edildiğini ve işkence gördüğünü belirtiyor.

Süleyman Yusuf bu röportajının bitiminde, ABD başta olmak üzere Batılı ülkelerin Suriye ve Ortadoğu Hristiyanlarının akıbetine zerrece ilgi göstermediklerinden yakınırken şöyle diyor:

Suriye'nin, Kürtlerin kontrolü altındaki Cezire bölgesi ABD'nin nüfuz alanı içinde. Amerikalılar Kürt ortaklarını sıkıştırabilir ve onlardan Süryanilere ve Hristiyanlara karşı bir tavır almamalarını ve onların özel okullarına zarar vermemelerini isteyebilir. Ancak Amerikalılar böyle yapmıyorlar çünkü Süryaniler ve Hristiyanlar ve onların geleceği Amerikalıların umurunda değil. Suriye'nin ve Doğu'nun Hristiyanları çoktandır Batı'nın ve uluslararası topluluğun davranışlarından ötürü hayal kırıklığı içindeler. Suriye Hristiyanlarının dramına sadece bir miktar insani yardımla yanıt vermek

suretiyle yetinilemez. Bu bir varlık ya da yokluk sorunudur. Hristiyanların, kendilerinin güvenliğini ve korumasını sağlayacak olanlara gereksinimleri var. Suriye ve Ortadoğu Hristiyanlarının deneyimi ne yazık ki, bölge ve dünya ilerici literatüründe pek az işlenen bir konu. Kuzey Suriye’de yaşanan trajik deneyim, kapsamı daha da geniş olan ve daha ayrıntılı araştırmaları gerektiren önemli bir konunun sadece bir parçasını oluşturuyor. Dünya ilerici kamuoyu açısından bakarsak bu konuya ilgisizliğin temelinde iki köklü hata ya da önyargının yattığını söyleyebiliriz. Bunlardan birincisi genel olarak Doğu halklarının yazgısını önemsememe biçimini alan ve sömürgecilik ve emperyalizmden devralınan geri ve anti-demokratik bakış açısıdır. Örneğin Paris’te bir bombalı saldırıda 10 kişinin yaşamını yitirmesi günlerce ya da haftalarca gazetelerin manşetlerini işgal eder. Ama Yemen’de binlerce, onbinlerce kişinin -Batılı ülkelerin cömertçe silah sattığı- Suudi gericilerinin bombardımanı ve buna bağlı olarak yaşanan açlık ve hastalık nedeniyle ölmesi/ öldürülmesi çok daha sınırlı bir ilgi görür. Süleyman Yusuf, Süryaniler ve Hristiyanlar ve onların geleceği Amerikalıların umurunda değil derken bu gerçeği son derece derli toplu bir biçimde dile getiriyor.

İkinci hata ve önyargı ise -Hristiyan kökenliler de içinde olmak üzere- pek çok ilerici ve demokrat gözlemcinin tutumunu sakatlayan burjuva-demokratik yanılsamalardır. Bu konumda olanlar emperyalizmin ya da tekelci kapitalizmin siyasal gericilik demek olduğunu, yani militarizmin, savaşların, faşizmin, ırkçılığın, yabancı düşmanlığının vb. ESAS kaynağı olduğunu görememekte ve analizlerinde sadece ve sadece gerici bölge ülkelerinin sorumluluklarını öne çıkarmaktadırlar. İleri kapitalist ülkelerde var olan demokratik hak ve özgürlüklerin emekçi sınıfların ve devrimci aydınların yüzyıllardır yaşamın her alanında verdiği uzun ve zahmetli kavgalar sonucunda elde edildiğini unutan ya da anlamayan böylesi gözlemciler, örneğin Türkiye, Suudi Arabistan gibi gerici, barbar ve yayılmacı ülkelerle burjuva-demokratik rejimlere sahip ileri kapitalist ülkeler arasında yüzeysel karşılaştırmalar yapmakla yetinmektedirler. Tabii onlar, ABD gibi saldırgan emperyalist devletlerin küçük ülkelerdeki rejimlerin geri, anti-demokratik ve despotik özelliklerini bahane ederek bu ülkelere, milyonlarca insanın ölümüne yol açan savaşlar açmalarını açıkça onamasalar da, böylesi müdahalelere karşı net bir tavır almamaktadırlar.

Bu iki faktöre belki şu üçüncü faktörü de ekleyebiliriz: Türkiye’de öteden beri, 1919-22 yılları arasında yedi düvele, yani emperyalist devletlere karşı yapıldığı ileri sürülen, ama aslında Grek işgalcilerine karşı verilen ulusal kurtuluş savaşı olgusundan hareketle yapılagelen bir tam bağımsız Türkiye ve 20. yüzyılın ilk

bağımsızlık savaşı güzellemesi vardır. Dönemin koşullarına bağlı olarak Türkiye'nin 1930'lu yılların sonlarına kadar sosyalist Sovyetler Birliği'yle görece iyi ilişkiler sürdürmesi de bu kent söylencesini desteklemeye yardım etmektedir. Kemalistlerin bu sahte anti-emperyalizm masalı bir haklı tepkiye yol açmakta, ama aynı zamanda karşı cephedeki pek çok ilerici ve demokrat gözlemcinin bu masala karşı çıkarken anti-emperyalizmin kendisine de karşı çıkmaya itmektedir. Oysa devrimci ve demokratlar Kemalist masallara karşı çıkarken anti-emperyalizmin kendisini de reddetmemeli, deyim yerindeyse banyo teknesindeki kirli suyla birlikte bebeği de atmamalıdır.

Burada değinmemiz gereken bir başka nokta da, siyasal analizleri, sınıfsal ve siyasal ölçütler değil de ulusal, dinsel, mezhepsel kimlikler üzerinden yapma gerici tutumudur. Yani, siyasal sorunlara ve gündeme, biz ya da onlar Kürtler/ Ermeniler/ Aleviler, Türkler vb., biçimini alan yanlış ve yanıltıcı anlayışla yaklaşma tutumu. Oysa, düşünme yetisini yitirmemiş olan herkes şu basit gerçeği anlayabilecektir: Bütün ezilen ulus, mezhep ve topluluklar yoksul ve sömürülen katmanların yanısına zengin ve sömürücü katmanları da içermekte, bu ulus ve mezhepler içinde faşist ve koyu gerici birey, çevre ve örgütlerden ilerici ve devrimci birey, çevre ve örgütlere kadar çeşitli, hatta antagonist eğilimler bulunmaktadır. Dahası, bu faşist ve koyu gerici birey, çevre ve örgütler çoğu kez boyunduruk altındaki sözkonusu ulus ve mezhebi ezen emperyalist, sömürgeci devletlerle işbirliği yapmada ve silahlarını kendi yoksul yurttaşlarına çevirmede zerrece duraksamamaktadırlar. Bu siyaset literatürüne bırakıji terimini armağan eden Kürt halkı için de geçerlidir, başka halklar için de.

Özellikle kendilerini devrimci ya da demokrat olarak nitelendirenler, 19. yüzyılın süper devleti olan Britanya İmparatorluğu'nun başbakanlık ve dışişleri bakanlığı koltuklarında oturmuş olan Lord Palmerstone'un şu sözlerini kulaklarına küpe etmelidirler:

Bizim ne kalıcı bağlaşıklarımız vardır ne de kalıcı düşmanlarımız. Bizim kalıcı ve sürekli çıkarlarımız vardır ve bizim görevimiz bu çıkarları gözetmektir. Bir burjuva demokrati olduğunu tahmin edebileceğimiz Yusuf, -kendi deyişiyle- birhayal kırıklığı içindedir. Bunun nedeni onun, büyük olasılıkla uluslararası politikanın, Palmerstone'un dile getirdiği ilkeye göre işlediğini bilmemesi, belki de bildiği halde görmezden gelmesi ve düşünme yetisinin, Batılı emperyalistlere ve onların sahip olduğunu varsaydığı Hristiyan kardeşliği/ dayanışmasına ilişkin yanılsamalarla sakatlanmış olmasıdır. Oysa, 2001'den bu yana, önce Afganistan'ı, ardından Irak'ı, Libya'yı, Suriye'yi, Somali'yi, Yemen'i vb. cehenneme çeviren, İran'ı da cehenneme çevirme riskini dayatan ve başını

ABD'nin çektiği emperyalist saldırganlık, birhayal kırıklığından çok daha ağır ve büyük ölçekli bir kınama ve suçlamayı gerektirmektedir. Gerektirmektedir çünkü ABD, özellikle Irak ve Suriye'de, Hristiyan topluluklara belirli güvenceler veren eski rejimlerin devrilmesini doğrudan ya da dolaylı olarak sağlamış ve İslami gericiliğin önünü açmıştır.

ABD ve ortaklarının bu bölgeye demokrasi getirme kampanyasının en önde gelen kurbanlarından birisi de bu ülkelerin, kökleri binlerce yıl geriye giden Hristiyan toplulukları olmuştur. Bu Hristiyan toplulukları tıpkı farklı etnik ya da dinsel/ mezhepsel kökenden diğer yurttaşları gibi ABD ve bağlaşıklık ve uşaklarının ambargo, bombardıman ve diğer saldırılarına hedef olmakla kalmamışlardır onlar ABD'nin ve onun ortak ve uşaklarının beslediği, silahlandırdığı, desteklediği fanatik İslami terör örgütlerinin saldırılarına da hedef olmuşlardır. Hristiyanları rehin alan ve onları ancak fidye karşılığı serbest bırakan, onlara işkence eden ve onları en vahşi metotlarla öldüren, onların genç kız ve kadınlarını alıp satan ve seks kölesi haline getiren, kilise ve manastırları yakıp yağmalayan bu çetelerin saldırıları sonucunda pek çok Hristiyan binlerce yıldır yaşadıkları ata topraklarını terk etmek, komşu ülkelere ya da Batı Avrupa ülkelerine kaçmak zorunda kalmıştır. Örneğin, 2003'den önce sayıları bulan 1.5 milyonu bulan Irak Hristiyanlarının sayısı bugün 500,000'e inmiştir. Suriye'de ise 2011'den önce sayıları 1.5 milyon civarında olan Hristiyanların yarısının ülkeyi terk ettiği tahmin ediliyor. Evet, ülkemizde Hristiyan kökenli pek çok devrimci ve demokrat, IŞİD, El Nusra Cephesi (=Heyet Tahrir el Şam), Türkistan İslam Partisi, ÖSO gibi çeşitli barbar ve vahşi çetelerin alçakça eylemlerini kınamakta ve sergilemektedir. Ne yazık ki yukarda da değindiğim gibi böyleleri, bu terörist grupların eylemlerinden ötürü en fazla Suudi Arabistan, Katar ve özellikle de Türkiye gibi gerici bölge devletlerini suçlamakla yetinmekte ve bunun ötesine geçmemektedirler. Sözümlü ettiğim bu devlet ve rejimlerin en sert bir biçimde kınanması ve suçlanması gerekli elbet. Ancak tutarlı demokratlar asla sadece bu ikinci sınıf devletleri ve rejimleri hedef almakla yetinemezler onlar, bu saldırganlığın başını çeken bellibaşlı emperyalist devletleri (ABD, Britanya, Fransa gibi) ve özellikle de Büyük Ortadoğu Projesi adını verdiği stratejik plan uyarınca 22 İslam ülkesinin sınırlarını değiştirmeyi hedeflediğini ve savaşın Afganistan ve Irak'tan sonra Suriye, Lübnan, Libya, Somali ve Sudan ve İran'la devam edeceğini açıkça dile getirmiş olan ABD'ne karşı da net bir duruş sergilemekle yükümlüdürler.

Tabii ABD Başkanı G. W. Bush'un New York'taki İkiz Kulelerin 11 Eylül 2001'de kuşkuyla bir biçimde vurulmasının ya da yıkılmasının hemen ardından ilan

ettiği Teröre Karşı Küresel Savaş sadece bölgenin Hristiyan halklarının büyük acılar çekmesine yol açmakla kalmadı. Temelde İsrail'in stratejik çıkarlarına hizmet eden bu gerici kampanya esas olarak, değişik mezheplerden milyonlarca Müslümanın ölümüne, yaralanması ve sakatlanmasına, ülkelerini terk etmesine, Irak ve Suriye başta gelmek üzere bir dizi ülkenin ekonomisi ve altyapısının yerle bir edilmesine, tarihsel ve kültürel zenginliklerinin yağmalanmasına ve hepsinden önemlisi İslami fanatizmin daha geniş bir kitle tabanı edinmesine yol açtı. Bölge halkları daha yıllar boyunca bu korkunç yıkımın maddi ve manevi mirasıyla boğuşmak ve yüzleşmek zorunda kalacaklar.

Ortaçağa özgü barbarlıkla el ele vermiş olan ve saldırısını sürdürmekte ve sürdürecektir olan çağdaş emperyalist barbarlığa ve onun yerli uşaklarına karşı durmak ve direnmek, ulusal, dinsel ve mezhepsel kökenleri ne olursa olsun tüm Ortadoğu halklarının yakıcı ve ertelenemez görevidir. Tarihsel deneyim bunun, şu ya da bu ulusun, dinin ve/ ya da mezhebin özel bayrağı altında değil, Ortadoğu halklarının, dayanışma halindeki devrimci öncülerinin ortak direnişiyse gerçekleştirilebileceğini gösteriyor.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)